

„Groß bist du nicht, mein liebes Heimatland,
Kein gold'ner Kranz strahlt dir vom Haupt hernieder,
Nicht weltberühmt, verborgen, unbekannt,
Ergrünt für dich der Lorbeer selten wieder.
Doch bist du reich, so reich, so hochbeglückt,
Ein Kleinod trägst am Herzen du geborgen,
Auf das anbetend stets der Himmel blickt,
Das treu du wahrst in Freuden und in Sorgen.
Dein Kleinod ist das heil'ge Sakrament.“

„In solza naša, naših src skrivnosti,
in naše sreče blaženi smehljaj,
in solnčni dnevi, tuže in bridkosti:
to vse za evharistični naš raj.
In Cerkvi vdan, edini, nezmotljivi,
oltarju zvest Slovenec bo vsekdar;
kot našim dedom v veri trdni, živi
srce bo v vek nam bilo za oltar.
Ti naše vse, prevzvišena Evharistija!“

„Und unsre Träne und des Herzens Glück,
Die gold'nen Tage und die Leidensjahre;
Der Seele Hoffen und der Sehnsucht Blick:
Für unsern Jesus nur auf dem Altare.
Wir schwören feierlich, beteuern's noch;
Wir wollen stets auf unsern Heiland sehen,
Und glaubensinnig lebend, sterbend noch
Wird der Slowene zum Altare stehen.
Du, unser Alles, heil'ges Sakrament!“

Posebna lepota odseva tudi iz pesmi znanega modernega nemškega religioznega pesnika Rikarda Seyss-Inquart, kojega proizvodi spominjajo na najlepše bisere nemške romantične poezije. Seyss-Inquart je fin, toda ne sanjav, manj plastičen kakor M. Elizabeta, a vendar ne nejasen in izraža neko čuvstvenost, ki je le nemški poeziji svojska, tisti „Gemüt“, za katerega drugi jeziki nimajo niti prave besede.

„Ich weiß ein hohes Lied, das Gott erdacht
Und das kein Mensch in Vers und Reim gebracht;
Es fiel in meiner Seele dunkles Reich
So zaubersüß, so sacht und Blütenweich
Wie Silbertau in linder Sommernacht.“

Italijani pesnikujejo v stilu rimskih od, katere je tako pregnantno obnovil Carducci; težke so te

pesmi, besede arhaistične, primere zelo umetne, ritem doneč, kakor bi vojni voz drdral preko oklepov in sulic na tleh ležečih vojakov.

„Qual' è mai d'esto giorno l'argomento,
Che a popol tanto gaudio dà cotale?
Discute grave nobile convento
In cattedrale.“

(Dr. Antonio Vattovaz.)

Znani Karel Dostál-Lutinov je spesnil „Večer před Božím Tělem“, v tonu modernega impresionizma v najboljšem pomenu, biskup dr. Ivan Šarić je objavil dva himna („Veni o Jesu!“ in „Coram Sanctissimo“), ki sta polna gorečega čuvstva, zlasti zadnja, ki je nekaj posebnega po svojem značaju:

Ništa mi na svijetu nije
Ni milije
Ni čistije
Ni svetije
nego li kad ko Abraham, ko Mojsije,
ko Ilija,
Ko Judita, ko Isaija
U prah ničice panem
Pred svetim
I presvetim;

Od drugih pesmi sta literarne vrednosti tudi poljska Kasimira Lubeckega „Z chórem Eucharystycznym“ in Kysuckega „Vzdychy veriaceho Slováka“; tudi Ogrji so poslali svoj prispevek.

Izmed prozaičnih sestavkov zasluži brezdvoma prvenstvo razprava dr. Jožefa Mantuanija, ki je sploh eden prvih strokovnjakov na cerkvenoglasbenem polju, o „Sakramentu Oltarja in glazbeni umetnosti“. Kot prve evharistične pesmi smemo smatrati *ᾠδὰὶ πνευματικαί*, katere omenja sv. Pavel. Potem je sv. Ambrozija († 397) himnus „Splendor paternae gloriae“, 6. kitica. Nato Aurelius Pudentius Clemens († po l. 405.), Ratpert Gallnski († okoli 898), med Grki sv. Sofronij († okoli 638) in Simon Metaphrastes. Prava evharistična poezija pa se je razcvetela, da je najzvetela skolastična filozofija. Značilno je, da je največji in najostroumnejši krščanski mislec sv. Tomaž

Z EVHARISTIČNEGA KONGRESA NA DUNAJU:
CESAR FRANC JOŽEF I. SE PELJE S PRESTOLONASLEDNIKOM ZA NAJSVETEJŠIM.